

In gesprek met een echte Reuselse

Door Thijs van der Zanden

Vruuger toen we nog in de kléén mannen zaten vond ik de útstapjes mee de KAV saomen met m'n buurvrouwen Nellie van onze Thee Lavrijsen en Jo van Basse (van der Zanden) hil schôn. We hôn onderweege hil veul plezier mee mekaor. Vural Jo van Basse wies er de stemming goed in te hauwen.

Anneke Lavrijsen-Adams in de woonkamer van haar huis in de Beukenlaan op 28 juni 2004.

Aan het woord is de 86-jarige weduwe Anneke Lavrijsen-Adams, de zevende in rij van de acht kinderen van *Cope Jan* (Adams)

Het echtpaar Cope Jan en Cope Net op de dag van hun zilveren bruiloft op 8 februari 1932. Hun gezin woonde in een van de boerderijen aan d'n Achterste Heikant te Reusel..

en Net van de Laar, geboren aan de Achterste Heikant te Reusel.

Broers en zusters van onze vódder

Onze vódder was pas vier jaar oud toen zijn moeder stierf en pas 20 jaar toen zijn vader stierf. Mijn opa is gedoopt als Jacobus Adams maar op d'n Achterste Heikant noemden ze hem Coop Adams. Opa is twee keer getrouwd. Uit zijn eerste huwelijk met Trien Janssen is alleen Willem oom geboren. Bij zijn tweede vrouw, oma Regien Bruininx, kreeg hij drie kinderen, te weten onze vódder, tante Trien en tante Marie.

Willem oom, de halfbroer van onze vódder, heeft in zijn jonge tijd gediend bij rijke heren in Turnhout. Daar leerde hij zijn vrouw An Ruts kennen die daar dienstmeid was. Na hun trouwen zijn ze een café aan de Reuselse grens begonnen dat tegenover dat van Jules van Steenberghe stond.

Willem oom en tante An hadden daar een *hil goei* café. Dat kwam omdat daar veel *schôpsboeren* kwamen die daar in de buurt hun *schaopen* stalden om ingeklaard te worden voor de export naar België. Ze hadden een gevulde portemonnee bij zich wanneer ze bij

Het gezin van Cope Jan in de zomer van 1915.

V.l.n.r: Coop, vader Cope Jan met voor hem Willem, Regien, moeder Cope Net met Frans op schoot en Cato.

Willem oom en tante An het café binnen kwamen *dé begrépte* wel. Wel moet gezegd worden dat tante An een hartelijke vrouw was die goed zorgde voor haar gasten. Een *goei burd soep* met brood vond bij de *schôpsboeren* gretig aftrek. Zelfs de twee honden die voor de hondenkar van *Toon Bessem* (Lemmens) stonden, stopten altijd bij haar café omdat tante An altijd wel wat eten voor ze klaar had staan. Toon kon doen wat hij wilde, de honden liepen pas verder nadat ze van tante An eten hadden gekregen. In Reusel noemden ze Toon Lemmens, *Toon Bessem* omdat hij *haoibessems môkte* die hij *bé de minsen ôn de deur of op merten* verkocht. Hij woonde toentertijd in de Lensheuvel. Twee keer per week ging hij met zijn hondenkar met twee grote honden ervoor België in. Zijn hondenkar was dan helemaal volgeladen met *haoibessems* en daar zat *Toon Bessem* nog bovenop. Naar ik mij herinner ging hij dan naar *Turnhout mert* om daar zijn waar aan de man te brengen, vertelt Anneke.

Tante Trien, de oudste zus van onze *vódder* was getrouwd met Sjef Geerts. Na hun trouwen in 1903 hebben ze de ouderlijke boerderij van opa Coop Adams overgenomen. Vermoedelijk heeft onze *vódder* nog een tijdje bij hen ingewoond. Haar jongere zus tante

Marie is dienstmeid geweest in Oosthoven bij Oud-Turnhout. Ze is al vroeg overleden. Onze *vódder*, die ze in Reusel *Cope Jan* noemden heeft het er als jonge jongen op een keer heel goed afgebracht toen hij de potstal van de boerderij aan het leeghalen was. Met een scherpe *méésstik* stak hij per ongeluk vol in zijn scheenbeen. Zijn been lag helemaal open en moest toen direct, liggend op de *kreuge*, naar een dokter in Arendonk gebracht worden. Op late leeftijd was het litteken op zijn been nog goed te zien, weet Anneke nog.

Tante An Adams-Ruts omstreeks 1910.

Samen met haar man Willem oom Adams had ze een café aan de Reuselse grens. Ze was goed voor haar gasten maar ook voor dieren. De honden voor de hondenkar van Toon Bessem stopte altijd bij haar cafe omdat ze wisten dat ze van haar altijd wat te eten kregen.

Vader Cope Jan en zijn zuster tante Trien uit Esbeek omstreeks 1960. Tante Trien was al weduwe toen ze nog in de opgroeiende kinderen zat. Daarom moest Anneke Adams haar gaan helpen met haar huishouden.

Ouderlijk gezin

Onze vódder en ons moeder zijn na hun trouwen gaan wonen in Hooge Mierde. Om de kost te verdienen ging hij als boerenknecht overal waar hij maar kon werken. Hij heeft daar op veel plaatsen gewerkt en kende daardoor heel veel mensen in Hooge Mierde.

In Hooge Mierde zijn ook de oudste twee kinderen, ons Cato en onze Coop geboren. In 1910 kon onze vódder de ouderlijke boerderij van zijn vader aan d'n Achterste Heikant overnemen van zijn zwager Sjef Geerts die zoals eerder gezegd getrouwd was met tante Trien, zijn oudste zuster. Tante Trien en Sjef oom gingen toen in Esbeek wonen. Daar aan d'n Achterste Heikant ben ik op 27 september 1918 geboren. Ook zijn er ons Regien, onze Willem, onze Frans, ons Miet en tenslotte onze Martien geboren. Onze vódder en ons moeder hadden hun kroost mooi verdeeld in vier jongens en vier meisjes. Het was voor onze vódder en ons moeder een heel grote klap toen onze Martien als kleuter tegen een rijdende kar aanliep en daardoor heel zijn leven invalide is gebleven, vertelt Anneke.

De grond van de boerderij lag voornamelijk vanaf de boerderij richting de Wielen helemaal tot aan de grenspaal die we het *Wielepoltje* noemden. Wanneer we daar over 't sleujke sprongen waren we in *Bels*.

Ook had onze vódder op de *Kuipers Haoi* en de *Voetse Haoi*, richting 't Poeier (kruisfabriek in Arendonk) weiland liggen.

Op d'n Achterste heikant werd vroeger verteld dat het *Wielepoltje* heel belangrijk

Zilveren bruiloft van Cope Jan en Cope Net. Op 8 februari 1932 werd er in hun boerderij aan d'n Heikant gefeest. Hun kinderen v.l.n.r. Frans, Martien, Cato, Coop, Willem, Regien, Anneke en Miet.

was omdat daar alle *kiendjes* vandaan kwamen. Er werd ook verteld dat je er niet met een naald in mocht steken omdat er dan bloed uit zou komen, lacht Anneke.

D'n Achterste Heikant

Op het einde van d'n Achterste Heikant stonden vroeger vier boerderijtjes. Vanaf de huidige Pikoreistraat woonde aan de linkerkant het gezin van Jan Verspaandonk. Nadat het een tijdje leeg had gestaan, heeft er ook nog het gezin van Frans Wouters en zijn vrouw Nel van Gorp in gewoond.

Tegenover Jan Verspaendonk woonde het gezin van Peer Haoverzak (van Gorp) en zijn vrouw Trien Verspaandonk. Trien hertrouwde later met Jan Tuut (Dirkx). Zoon Joan Haoverzak, uit het eerste huwelijk van Trien, deed daar het *geboer*.

De bocht door aan de rechterkant stond onze boerderij, die onze *vódder*, zoals eerder verteld, had overgenomen van zijn zwager Sjefke Geerts en zijn zuster tante Trien. Verderop stond de boerderij van Toon oom, een oom van onze *vódder*. Zijn zoon Jan Dut (Adams) en zijn vrouw *Prinse* Lies (van Limpt) namen de boerderij over. Ze hadden twaalf kinderen, waarvan acht meisjes. Er zijn in dat gezin zelfs veertien kinderen geboren maar twee ervan zijn vroeg overleden.

Op de Achterste Heikant was burenhulp heel gewoon. Vooral bij het dorsen hielpen de *geburen* elkaar. Met Jan Dut, die zelf een klein dorsmachientje had, werkte onze *vódder* veel samen. Ook bij het *klot stééken in 't Goor* hielpen ze elkaar.

Willem oom, de halfbroer van onze *vódder* heeft na het overlijden van tante Anneke het café aan de grens verkocht en is bij ons gezin komen wonen. Hij was in die tijd knecht bij de fraters van Reusel en is dat tot na de Tweede Wereldoorlog gebleven. Onze *vódder* kon heel goed met zijn halfbroer opschieten. Ze vertelden vroeger wel eens dat er voorheen tegenover hun boerderij nog

Willem oom de halfbroer van Cope Jan. Na het overlijden van zijn vrouw Trien Ruts heeft hij zijn café aan de Reusels grens verkocht en is bij het gezin van zijn halfbroer gaan inwonen. Hij is tientallen jaren knecht bij de fraters van Reusel geweest.

Feest in het café van Toon van Lierop in 1968 omdat vader Cope Jan 90 jaar oud wordt. V.l.n.r. tante Mieke van Cope Franske, Lis Dut van Jan Dut (Adams), Tante Lis van Woute Piet (van Gompel), tante An van 't Pasturke (Harrie Janssen), tante Trien van Esbeek en Martien.

Jan Lavrijsen alias d'n Auwe Taoie feliciteert Cope Jan met zijn 90ste verjaardag. Deze Reuselse coryfeeën zouden meer dan 100 jaar oud worden. In het midden Willem Adams en Frans Lavrijsen.

een boerderij had gestaan waarin het gezin van *Toon Gat* (van der Zanden) woonde. Over Anna Caymax, de vrouw van *Toon Gat*, grapt ze wel eens. Ze vertelden dan snot-neuzend dat wanneer er een *kiep* kreupel over het erf liep Anna altijd riep: "*Dé zal*

Cope Jan wel gedôn hebben want die kan hil goed riechten."

Op *gruun aoier* (rauwe eieren) waren Willem oom en onze *vódder* verzot. Vóór onze *vódder* zomers om vier uur 's morgens naar het land ging tikte hij eerste een paar *aoier* tegen z'n tanden om er een gaatje in te maken en slurpte ze vervolgens met smaak op. Ook 's middags en 's avonds werd dit tafereel herhaald. Triomfantelijk zij hij dan, het ei boven zijn hoofd houdend: "*Dees is vandaog m'n zisde al.*"

Gruun aoier moeten wel heel gezond zijn want onze *vódder* was bijna 101 jaar oud toen hij op 31 december 1979 overleed. Ook Willem oom sloeg 's morgens, voordat hij naar de fraters ging, dikwijls een paar eieren in een glas, deed er wat suiker bij, roerde alles goed door elkaar en dronk het spul dan lekker op, griezelt Anneke.

Mijn broer Frans heeft de boerderij, na zijn trouwen in 1958 met Emely van *d'n Dut* (Adams), van onze *vódder* overgenomen. De boerderij is in 1972 overgenomen door *Jaon Haoverzak* (van Gorp). Onze Frans is toen met zijn gezin verhuisd naar een burgerhuisje in de Pikoreistraat.

Cope Jan poseert hier trots in de tuin van Wotje van Gompel in de Mierdseweg omstreeks 1960. Hij was vroeger liefhebber van 'gruun aoier'. Dat die niet ongezond zijn blijkt wel uit het feit dat hij de leeftijd van 101 jaar zou bereiken.

Jonge jaren

Tijdens mijn kleuter en lagere schooltijd waren mijn vriendinnetjes ondermeer Nel van Gorp, Marta van *d'n Dut* en Gon Jonkers. We gingen samen op de klompen naar school. Bij warm dorstig weer gingen we bij *Drieka Tuut* (Dirkx) en *Nelliske* van Eijk die aan de Turnhoutseweg woonden water drinken. We dronken uit een potlepel die ze aan een met water gevulde *roomkiep* hadden hangen. In de winter als het hard gevoren had gingen we bij *Huipe Tienuske* (Huijbregts) onze handen warmen. We deden dat wel eens aan een met verse melk gevulde roomkiep die uit de warme stal kwam. Ook reden we als we als we er de kans voor kregen wel eens mee, achterop een roomwagen, die naar *'t Stoom* in Bladel ging.

Met dokter Verhoeven deden we onderweg wel eens spelletjes. Wanneer hij ons voorbij fietste stak hij zijn hand uit met de bedoeling dat we om beurten er met onze handen tegenaan kletsten. Het gebeurde ook wel eens dat er iemand een klomp uitdeed en daarmee tegen zijn hand sloeg. Ook groenteboer van der Wiel uit Hilvarenbeek hebben we wel eens geplaagd. We riepen dan: "Bikse Pezerik." Hij dacht dan slim te zijn en gaf diegenen die niet geroepen had wat van zijn groentekar.

Achteraf deelden we het toch allemaal onder elkaar. Ja, we waren niet altijd lieverdjes, vertelt Anneke.

Door de school werden er regelmatig zogenaamde kindsheidsoptochten georganiseerd om geld op te halen voor de missie. Hieraan deden ook de kinderen van de lagere school mee. Het werd zo georganiseerd dat diegenen die veel geld meebrachten belangrijke rollen kregen zoals missiezuster, missionaris, frater of zelfs bisschop. Wie weinig of niets meebracht mocht Dajak (neger) zijn, waarbij de handen en gezicht helemaal zwart werden gemaakt. Je begrijpt het al wel, wij van *d'n Heikant* waren altijd Dajak, lacht Anneke.

Bij ons thuis op de boerderij was er altijd volop werk. Vooral in de zomer moest er flink aangepakt worden. Onze *vódder* en ons moeder werkten er keihard voor waarbij gezegd moet worden dat ons moeder kon maaien als unne *manskéérel*. Omdat ik bij ons thuis bijna de jongste was had ik misschien wel het geluk dat het zware werk door onze *vódder*, ons moeder en mijn oudere broers en zusters gedaan werd. Zo kon ik dan wel eens met mijn vriendinnen gaan spelen. Bij warm weer gingen we wel eens *pôtje baoien* in een ven dat richting 't Poeier lag. Meestal echter moest ik in de huishouding van ons moeder helpen of klusjes doen die er overbleven. Ik weet nog wel dat ik elke dag een *mand érpel*, *ût d'n érpelhoop*, moest ontdoen van scheuten. Op een gegeven moment dacht ik slim te zijn door de mand gedeeltelijk vol te laden met

Verkeringstijd van Anneke van Cope Jan en Frans van Mertekens Gust in 1944. Hun prille geluk ontstond tijdens een bedevaart naar Scherpenheuvel.

Anneke Adams en Frans Lavrijsen een mooi jong stel. Ruim 50 jaar later zouden ze hun gouden bruiloft vieren.

De feestelingen van de bruiloft van Anneke Adams en Frans Lavrijsen op 9 juni 1945. We herkennen op de tweede rij v.l.n.r Willem oom Adams, Mertekes Gust en zijn vrouw Gon Dirkx, Cope Jan en Cope Net en Marian Lavrijsen-Huijbregts de moeder van de 'Hollanders'.

*é*rpel die ik de voorgaande dagen al schoon gemaakt had. Ons moeder kwam daar al snel achter met als gevolg dat ik heel d'n *é*rpel-hoop alleen moest doen, weet Anneke nog.

Gaan werken

Na mijn schooltijd ben ik eerst gaan werken bij de sigarenfabriek van de Vries in Bladel en later bij d'n Aida in Reusel. Daar werkte ik als ombladtrekster en later deksorteester wat een heel precies werk was. Daarna moest ik tot mijn spijt drie dagen in de week gaan werken bij tante Trien in Esbeek die weduwe was geworden. De andere dagen in de week werkte ik thuis. Hoewel tante Trien een heel goed mens was en ik heel goed met haar kinderen kon opschieten was ik toch veel liever in de sigarenfabriek blijven werken omdat het daar tussen de andere jonge meiden veel gezelliger was.

Traktement kregen we vroeger alleen met Reusel kermis. We kregen dan een kwartje waar we de koning te rijk mee waren. Andere plezierige hoogtepunten was een *petráásfooi* of een *kranskoffie*. Dat waren buurtfeesten waarbij getrakteerd werd op koffie met krentenmik of peperkoek. Ook kon er bij de muziek van een *trekzak* (accordeon) met de jongens die ook van de partij waren gedanst worden. De *kranskoffies* bij Bert Verhagen en Jan van Eekert weet ik mij nog wel te herinneren, vertelt Anneke.

Omdat de trouwfoto van Frans Lavrijsen en Anneke Adams door fotograaf Brutsaerts alias de Prutser mislukt was werd enkel weken later deze foto gemaakt van het getrouwde stel.

Oorlog

Bij het begin van de oorlog in mei 1940 is er in Reusel niet veel gevochten. Op d'n Achterste Heikant echter was het spannend. Omdat de Duitsers aan het kanaal in Arendonk weerstand kregen moesten ze zich bij ons organiseren en werden wij daarom door de

Duitsers gedwongen te vertrekken. Ze schreeuwden op een bevelende manier tegen ons: "*Heraus, heraus, heraus.*" Hals over kop zijn we toen vertrokken en kwamen in Dalem terecht waar we ongeveer acht dagen opgevangen zijn. Gelukkig konden we daarna weer naar d'n Achterste Heikant omdat de Duitsers verder getrokken waren.

Een gelegenheid om er tijdens de oorlog eens uit te zijn was met de fiets op bedevaart naar Scherpenheuvel in België. Tijdens een terugreis van Scherpenheuvel fietsten we een keer op met een aantal Reuselse jongens waaronder Frans van *Mertekus Gust* (Lavrijsen) en Toon 't *Suikerlepeltje* (Dirkx). Frans van *Mertekus Gust* heeft me die dag naar huis gebracht en toen is onze relatie, die meer dan vijftig jaar heeft geduurd, begonnen. In het begin zagen we elkaar niet zoveel omdat Frans dikwijls *schaopen moes huuven*. Als hij wel tijd had kwam hij met zijn fiets met antiklapbanden naar d'n Heikant.

Bij de terugtocht van de Duitsers in september 1944 kwamen er een paar soldaten bij ons aan de deur omdat ze een paard moesten hebben. Hoe het kwam weet ik niet meer maar onze *vódder* had 'n *auw kanoi perd* op de kop weten te tikken en probeerde dat aan de Duitsers te verslijten. Toen ze het paard zagen werden ze heel kwaad en riepen: "*Das ist kein Pferd!*" Van *érremoei* moest onze *vódder* toen zijn *goei perd meegééven*. Vóór de bevrijding in september 2004 waren er bij onze boerderij drie schuilkelders gemaakt. Direct nadat de gevechten in Reusel begonnen en het spannend begon te worden zijn de gezinnen van Jules van Steenberg, Toon van Gorp en Wotje van Gompel uit de *Straot* bij ons in de schuilkelders gevlucht. Ons Regien en ik waren in het bakhuis van de boerderij voor de vele schuilkelderbewoners aan het koken, toen we hoorden en zagen dat onze schuur in brand werd geschoten. Daarbij ging ook het vee grotendeels verloren. De

Het hebben van een gezond groot gezin was in het midden van de vorige eeuw het streven van veel ouderparen in Reusel. Het negen personen tellende gezin van Anneke en Frans Lavrijsen was daar een goed voorbeeld van en vormden een van de kinderrijke gezinnen in de Beukenlaan. V.l.n.r. Annemieke, vader Frans, moeder Anneke met zoon Jan op school, Gust, Toos, Han, Mia en Net.

Reusel kermis omstreeks 1961. Frans en Anneke Lavrijsen hier met hun jongste drie kinderen bij het kermisterrein in de Schoolstraat. Hun kinderen v.l.n.r zijn Han, Annemieke en Jan.

boerderij van Jan *Dut* met al het vee erin brandde ook tot de grond toe af. Nog goed weet ik dat Nol *Tuut* (Dirkx), die verkering had met ons Regien, tussen de beschietingen door bij ons kwam kijken hoe het met ons ging. Hij zei toen: *"Gelukkig jullie lééven nog mér onze Christ is dood umdé er un granaat te diecht bij onze schuilkelder terecht is gekomen."*

Trouwen

Op 9 juni 1945 zijn onze Frans en ik getrouwd. De trouwmis was in de Karel I fabriek die als noodkerk dienst deed omdat de Reuselse kerk tijdens de bevrijding vernield was. Na de mis was er een koffietafel bij Trees en *Péérke* van Eijk. Omdat er vlak na de oorlog van alles tekort en op de bon was hebben we zelf moeten zorgen dat daar koffie en brood was. Na de koffie hebben we nog een borrel gedronken bij café de Klok. Daarna begon bij ons thuis op d'n Heikant *de middag* (diner). Het was een gezellige dag die voorbij is gevlogen, vertelt Anneke.

Na ons trouwen zijn we gaan inwonen bij het gezin van Toon van Gorp en mijn zuster Miet aan de Pikoreistraat. Bij hen betrokken we een slaapkamer en een woonkamer. Onze Frans had op het einde van de oorlog zijn spaargeld verstopt in een sigarenkistje en bij zijn ouderlijke boerderij aan de Rouwen-

bocht in een houtwal in de grond gestopt omdat hij bang was dat de Duitsers het zouden vinden en mee zouden nemen. Echter, toen hij het geld eruit wilde halen was het sigarenkistje leeg gehaald. We hadden onze slaap- en eetkamermeubels al besteld bij Toon Heuveling in Bladel maar hadden toen geen geld meer om de bestelde meubels te betalen. Toon wilde ons toch helpen en heeft de meubels voor ons gemaakt en erbij gezegd dat we pas hoefden te betalen als we weer geld hadden. Onze *Coop* had voor ons ook nog een grote *Belse cuisinière* (kookkachel) vanuit België naar Reusel gesmokkeld.

Omdat het vlak na de oorlog heel moeilijk was om aan werk te komen had Willem oom gezorgd dat Frans drie dagen bij de fraters kon gaan werken. De andere dagen werkte hij op de boerderij aan d'n Heiksant zodat er toch wat huishoudgeld binnen kwam. Al heel snel daarna is Frans begonnen bij Philips in Eindhoven waar hij tot aan zijn pensioen is gebleven.

In 1953 hebben we een nieuwbouwwoning betrokken in de Beukenlaan. Wij waren de eerste in de straat die daar gingen wonen. Daarvoor hebben we ook nog in twee huurwoningen aan de Molenberg gewoond en

Bruidje Net Lavrijsen tijdens haar Eerste Heilige Communie omstreek 1956. Ze staat hier voor het ouderlijk huis in de Beukenlaan. Broertje Gust staat op de achtergrond te kijken of alles wel goed gaat.

Frans Lavrijsen is in de Beukenlaan altijd duivenmelker geweest. Op zijn gouden bruiloft in 1995 moest er natuurlijk ook een foto gemaakt worden waar zijn duivenkooi op stond.

ook nog weer even aan den Heikant. Onze Gust is in de Pikoreistraat en ons Net en ons Mia in de Molenberg en ons Toos is aan de Heikant geboren. In de Beukenlaan zijn nog ons Hannie, ons Annemiek en onze Jan geboren waarna ons zevental compleet was. Onze Frans had als hobby duivenmelken. Hij was altijd bezig en niet te lui om te werken. Achter ons huis in de Beukenlaan hadden we een flink stuk grond liggen waarop door hem getuinierd werd.

De grootste klap die ik in mijn leven gekregen heb is het overlijden van ons Annemieke bij een auto-ongeluk op de Postelse Dijk in Reusel. Ook haar vriendin Marga van onze overbuurman Toon *Henk* (Vosters) kwam bij dat ongeluk om het leven. Vreselijk was dat en het heeft lang geduurd voordat ik er bovenop ben gekomen, vertelt Anneke verdrietig.

In 1995 hebben onze Frans en ik onze gouden bruiloft gevierd. Het was een geweldig feest dat de kinderen en kleinkinderen voor ons in elkaar hadden gezet. Zelf hebben we niks hoeven te organiseren. Jammer dat onze Frans toen al ernstig ziek was maar hij heeft toch ook nog volop van het feest kunnen genieten. In 1996 is Frans overleden en woon ik vanaf die tijd alleen.

Tot enkele jaren geleden ging ik nog regelmatig *rikken* (kaarten) met m'n zus Miet, Anneke van Jaon van Gorp en Greet van Jan Bruininx uit de Hoevenhei. Momenteel heb ik een rustige ouwe dag in mijn aanbouwwoning die toen Frans nog leefde aan ons huis in de Beukenlaan is gebouwd. In het huis woont nu mijn oudste zoon Gust met

Annemieke Lavrijsen omstreeks 1974. Ze verongelukte samen met haar buurmeisje Marga Vosters tijdens een auto-ongeluk op de Postelse Dijk. Het ongeval vormt een zwarte bladzijde in het leven van Anneke Lavrijsen-Adams die nog niet helemaal is omgeslagen.

Anneke Lavrijsen-Adams is trots op haar twee achterkleinkinderen Niek en Sven, juni 2004.

Anneke en Frans Lavrijsen temidden van 12 kleinkinderen waar ze erg trots op zijn tijdens hun gouden bruiloft in 1995.

zijn vrouw Riet. Ik heb er *goeien aord*, wordt goed verzorgd en krijg regelmatig bezoek waar ik heel content mee ben, vertelt Anneke.

Slot

Hoewel Anneke er voor waakt dat er niets opgeschreven wordt waar andere mensen zich aan zouden kunnen storen, kan ze op een gezellige manier *buurten* over vroeger en wat ze zoal heeft meegemaakt. Samen met haar Frans heeft ze zeven kinderen opgevoed en heeft inmiddels twaalf kleinkinderen en twee achterkleinkinderen, te weten Sven en Niek waar ze erg trots op is. Het overlijden van Frans en vooral het dodelijke ongeluk van haar dochter Annemieke zijn grote klappen voor haar geweest die sporen hebben achtergelaten.

Uit alles blijkt dat Anneke een vrouw is die van gezelligheid houdt en graag mensen om zich heen heeft. Nu ze op hoge leeftijd is, is haar gezondheid lang niet meer wat het geweest is. Toch is ze tevreden met wat ze heeft en wie ze is. Daarom stellen we met recht vast dat Anneke van *Cope Jan* een echte Reuselse genoemd kan worden.